

A woman in a white, short-sleeved, lace-trimmed dress stands in a sunlit field. She is holding a woven basket filled with strawberries. In the foreground, several strawberries are scattered on a wooden surface. To the right, a pinkish-grey rectangular container also holds strawberries. The background is a soft-focus green field under warm, golden light.

Emma Ranta
Rakkaus maistuu
mansikalta

Emma Ranta

Rakkaus maistuu
mansikalta

SAGA Egmont

Rakkaus maistuu mansikalta

Cover image: Shutterstock

Copyright ©2020, 2026 Emma Ranta and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727316826

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Huonoja uutisia

– Älä nouse vielä, Leo pyysi ja veti Mariannen takaisin kainaloonsa. – Eihän sinulla ole kiire mihinkään. Muista, että lomasi alkoi juuri.

– Enkä aio viettää sen jokaista tuntia sängyssä, Marianne nauroi. – Kello on jo kymmenen, ja ulkona paistaa aurinko. Haluan lähteä aamulenkille.

– Lenkille, Leo sanoi ja irvisti. – Miksi sinun pitää aina olla niin tehokas!

– Olenko minä muka tehokas? Marianne ihmetteli.

Juuri nyt hän tunsi itsensä lähinnä veltoksi ja saamattomaksi. Totta kai oli ihanaa, kun sai nukkua aamulla niin pitkään kuin halusi, eikä rakastelu ollut ollenkaan hassumpi tapa aloittaa uusi päivä.

– Olet aivan kuin äitisi, Leo pamautti.

– Jaaha, Marianne tuumasi, ja häntä nauratti. – Ja mikähän vika minun äidissäni sitten mahtaa olla, jos en saisi olla niin kuin hän?

– Jos ikiliikkuja olisi keksitty, se olisi luultavasti hän. Se ihmisenhän tekee koko ajan jotain. Hämmentää kattilaa, leipoo pullaa, lakaisee lattiaa. Ja jos hän välillä istahtaakin alas, heti on sukankutomus kädessä.

– Kudin, Marianne korjasi. – Siis sitä sanotaan sukankutimeksi.

– Ihan sama.

– No ei se nyt ihan sama ole, Marianne väitti. – Äiti on tosiaan ollut aina ahkera ihminen. Muistan, miten hän saattoi vielä iltavuoron jälkeen lähteä juoksulenkille tai hiihtämään valaistulle ladulle. Hän sanoi, että saa paremmin unenpäästä kiinni, kun on vetänyt ennen sitä kunnan hien pintaan. Hän ei ole koskaan ollut sairas, joten ei hänen elämäntapansa siitä päätellen ole ollenkaan väärä. Mitä sukankutomiseen tulee, niin äiti on aina tykännyt käsitöistä. Ja villasukathan ovat ihania. Haluaisin itekin oppia neulomaan niitä. Minua vain arveluttaa, opinko ikinä tekemään kantapäätä. Se näyttää niin monimutkaiselta.

– Ei se voi olla monimutkaista, kun kaikki yksinkertaiset maalaismamatkin osaavat vääntää sukia, Leo vähätteli.

– Melkeinpä löisin vetoa, että sinä et sitä oppisi tekemään, vaikka minun äitini kuinka opettaisi.

– No, enpä sitä taitoa tarvitse. Olen onneksi ymmärtänyt, että nyt eletään 2000-lukua, enää ei tarvita tuohivirsuja tai villasukkia.

– Menen laittamaan kahvia, Marianne sanoi ja pomppasi ylös sängystä.

Leon omahyväinen kehuskelu ärsytti häntä taas kerran, eikä hän voinut olla miettimättä, oliko sellainen puhe ihan normaalia. Eikö sitä paitsi ollut niin, että ärsyttävät piirteet vain lisääntyivät ihmisessä iän myötä? Jos Leon marinat saivat jo nyt hänen nis-

kakarvansa nousemaan pystyyn, kestäisikö hän miestä ollenkaan viiden, kymmenen, saati parinkymmenen vuoden kuluttua?

Marianne muisti vielä harmillisen hyvin Leon ilmeen, kun tämä oli aikoinaan avannut Mariannen äidiltä saamansa joululahjapaketin ja sieltä oli paljastunut sinivalkokuviollinen villasukkapari.

– Ajattelin, että sinähän harrastat sitä mäenlaskua, joten niissä olosuhteissa varmaan tarvitaan lämmintä päälle, äiti oli todennut tyytyväisenä.

– Kiitos kovasti, Leo oli sanonut kohteliaasti.

Kun he olivat illan lopuksi päässeet kahdestaan Mariannen nuoruudenaikaisen huoneen suojaan, mies oli paiskannut sukat kassiinsa ja pudistellut päätään:

– Vai harrastan minä mäenlaskua, kaikkea sitä kuuleekin!

– Äiti tarkoittaa laskettelua. Ja mäkeähän siinäkin lasketellaan, joten mikä siinä nyt niin hullua oli!

– Missä hän luulee minun tarvitsevan villasukkia! Minulla on varaa lämmittää asuntoani sen verran, etten tarvitse mitään pässinpökkimiä jalkaani. Ja herran tähden, goretexit ja muut on keksitty ajat sitten. Luuleeko sinun äitisi, että pukeudun lasketelurinteeseen samanlaisiin varusteisiin kuin Veikko Hakulinen hiihtokilpailuihin!

Leolle ei voinut kuin nauraa. Mies oli olevinaan kovin moderni mies, mutta tiesi kuitenkin jonkun yli 60 vuoden takaisen mestarihiihtäjän.

– Niin kai, kun sinun isäsi pakotti minut katsomaan sitä yhtä telkkariohjelmalla sillä välin, kun sinä hääräsit äitisi kanssa keittiössä, Leo puolustautui. – Siinä näytettiin ikivanhoja mustavalkofilmejä Suomen urheilusaavutuksista.

– Pakkohan on katsoa vanhoja, kun uutta menestystä eri aikainaan hiihdossa näytä tulevan, Marianne oli kuitannut.

Silloin hän oli vielä jaksanut nauraa Leon omituisuuksille. Jaksaisiko hän vielä seuraavana jouluna, siitä Marianne ei ollut olleenkaan varma.

Marianne kysyi, lähtisikö Leo hänen kanssaan lenkille, mutta miehellä oli muita suunnitelmia.

– Pitää alkaa varautua siihen meidän purjehduslomaamme.

– Miten siihen pitää varustautua? Marianne ihmetteli.

Hän oli melkein unohtanut sen, mitä seuraavalla viikolla tapahtuisi. Purjehtiminen oli varmaan ihan mukavaa, muttei hänen juttunsa. Tai niin hän ainakin kuvitteli. Leo oli ollut pöyristynyt, kun Marianne oli paljastanut, ettei ollut koskaan astunut jalallaan purjeveneeseen.

– Siis kaikkihan purjehtivat, mies oli äimistellyt.

– Ehkä sinun piireissäsi, mutta minä en tunne ketään purjehtijaa. Minun kotini on niin sisämaassa, että näin vilahduksen merestä vasta kun olin ensimmäisellä Ruotsin-risteilyllä joskus yläasteikäisenä. Ei meidän perheellämme ollut tapana matkustella.

– No, sitten on korkea aika, että sinäkin sivistyt, Leo oli päättänyt. – Kunhan pääsemme varoihimme, hankimme oman purjeveneeseen. Siihen asti on tyydyttävä vierailemaan muiden veneissä, mutta onneksi minulla on hyviä ystäviä.

Leo olisi kaikesti viettänyt mieluusti koko lomansa vesillä, mutta Marianne oli sanonut jyrkän ein. Yhden reissun hän suosittaisi tekemään, sen aika olisi ensi viikolla. Se, että he viettäisivät Artturin ja Miran paatilla kokonaisen viikon, oli hänen miele-

tään kyllä aivan liikaa. Miten joku kesti olla ahtaassa veneessä niin pitkään?

– Voi kulta rakas, Artturin vene ei ensinnäkään ole mikään kurkkupurkki, vaan siellä on isot tilat ja kaikki mahdolliset mukavuudet. Ja eihän veneessä nyt koko aikaa olla, vaan sieltä noudetaan maihin. Ehkä purjehdimme Gotlantiin saakka, Ahvenanmaalle nyt ainakin. Ja Suomessakin on monia suurenmoisia venesatamia, joissa näin kesäaikaan tapahtuu kaikkea hauskaa. Ei uskoisi, miten viljejä bileitä niissä usein on.

Villit bileet eivät nekään varsinaisesti olleet Mariannen juttu. Toisaalta kai hän voisi mennä veneeseen nukkumaan, kun kylälästyisi kuuntelemaan Leon ja Artturin humalaisia juttuja. Enemmän häntä oikeastaan askarrutti Artturin tyttöystävä, Mira. Hän oli tavannut Miran pari kertaa ohimennen, ja tämä vaikutti naiselta, jonka elämän ykkösmielenkiinnon kohteita olivat rakennetykynnet ja tekoriipset.

Marianne yritti lohduttaa itseään ajattelemalla, että jos Mira olisi ollut viimeisen päälle hienopieru, tuskin tämä olisi viettänyt kesäänsä purjeveneessä. Oli se miten hyvin varusteltu tahansa, ei se minkään loistohuvilan veroinen kai kuitenkaan voinut olla, Marianne arveli.

Leo luetteli, mitä kaikkea hänen oli hankittava, uusia vaatteitakin.

– Sinullahan on kaapit täynnä vaatteita, Marianne ihmetteli. – En tiennytkään, että veneeseen tarvitaan jotkin erityiset vaatteet. Sitä paitsi ensi viikolle on luvattu lämmintä ilmaa, joten eihän siellä tarvita kuin sortsit ja t-paitoja.

– Älä nyt kuitenkaan kuvittele, että jossain halpahallirytkyissä siellä pyörisit! Kunhan saan oman varustukseni kuntoon, aletaan

hankkia sinulle katu-uskottavaa varustusta, tai tässä tapauksessa kai pitäisi puhua meriuskottavasta.

– En todellakaan aio laittaa kesälomarahojani uusiin vaatteisiin! Jos en kelpaa vanhoissa vaatteissani, voit mennä sinne yksin.

– Älä rupea kiukuttelemaan, Leo tuhahti. – Olisit kiitollinen, että pääset minun ansiostani paikkoihin, joista olet tähän asti voinut vain haaveilla. Kai siitä nyt voi vähän maksaakin.

– Minä en ole kyllä koskaan haaveillut purjehtimisesta.

– Koska et ole tiennyt, mitä oikea hauskanpito on. Voi olla, että sinun lapsuudenkodissasi sauna ja vihta ovat riittäneet kesähuveiksi, mutta onneksi sinun ei tarvitse enää elää niin sääliittävää elämää, vaan sinulla on mahdollisuus parempaan.

– Lopeta jo! Marianne kivahti. – Et edes kysynyt, haluanko vesille, vaan olit luvannut meidän tulevan mukaan jo ennen kuin puhuit koko asiasta minulle.

– Eipä tullut mieleen, että jollakin voisi olla jotain purjehdusviikkoa vastaan, Leo virnisti. – Tuskinpa sellaista ihmistä maailmassa edes on. Kunhan näet sen veneen, tajuat viimeistään, että tämä on oikea onnenpotku. Onko sinulla aavistustakaan, mitä sellainen vene maksaa?

– Ilmeisesti aika paljon. Muutenhan sinulla olisi sellainen jo itselläsi, Marianne totesi kuivasti.

– Ja voit uskoa, että jonain päivänä onkin. Ihmisellä pitää olla haaveita. Ei pidä tyytyä ihan mihin tahansa.

– Sanos muuta, Marianne mutisi.

Onneksi Leolle tuli yhtäkkiä kiire, sillä hän oli bongannut netistä hyvän tarjouksen laadukkaista purjehduskengistä ja hänen piti lähteä nopeasti liikkeeseen ennen kuin oikea koko olisi loppunut. Marianne epäili, että niin ei ihan äkkiä tapahtuisi, sillä kengillä oli alennuksen jälkeenkin hintaa melkein 200 euroa.

Kuka hullu pani sellaisen rahan kenkiin, joita ilmeisesti käytettiin vain veneessä!

Marianne huokaisi helpotuksesta, kun ovi oli sulkeutunut miehen takana. Hän oli vihdoinkin yksin asunnossaan, ja se oli ihanaa. Ensi töikseen hän kaappasi lakanat sängystä ja änkesi ne pyykkikoriin. Kun hän vielä avasi makuuhuoneen ikkunan, Leon tuoksu katosi sieltä kokonaan.

Mikä onni, etteivät he olleet vielä muuttaneet yhteen, vaikka oli siitä puhetta ollut. Marianne kerta kaikkiaan tarvitsi nämä rauhalliset hetket, kun Leo ei ollut koko ajan lähellä höpisevässä ja näykkimässä. Marianne säikähti hieman omaa sanavalintaansa. Leo puristeli, läpsytteli takamukselle, suukotteli ja halaili, siitä kaikesta naisen olisi kai pitänyt olla mielissään eikä ajatella sitä näykkimisenä.

Minussa on jotain vikaa, Marianne ajatteli pukiessaan lenkitossuja jalkaan. Hän ehtisi tehdä kunnan juoksulenkin ennen kuin olisi liian kuuma. Tälle päivälle ei ollut ennustettu aivan helletukemia, mutta kauas siitä ei jäätäisi. Oli ihanaa, että oli saatu kunnan kesä eikä ulkoilua tarvinnut sovittaa sadekuurojen väliin. Paitsi että ensi viikolle kyllä voisi tulla kylmää keliä, oikein kunnan myrskyä ja ukkosta, ylipäänsä sellaista säätä, ettei hullukaan lähtisi vesille.

Marianne irvisti omalle peilikuvalleen, ja siinä samassa hänen puhelimensa soi. Äiti!

– Nyt on piru merrassa, äiti kailotti niin kovalla äänellä, että Mariannen oli vietävä puhelin kauemmas korvastaan.

– Mitä on tapahtunut? Marianne kysyi varovasti eikä vielä säikähtänyt.

Ehkä äidin kakku oli palanut pohjaan, pesukone mennyt rikki

tai isä pudonnut veneestä katiskaa kokiessaan. Ne kaikki olivat sen kokoluokan katastrofeja, että äidin maailma olisi ainakin hetkeksi romahtanut. Kohta tämä taas porskuttaisi eteenpäin ja toteaisi, että tekisi uuden kakun, isä ehkä osaisi korjata pesukoneen, ja hukkuahan isä ei voinut, koska oli hyvä uimaan eikä sitä paitsi lähtenyt koskaan veneilemään ilman pelastusliivejä, siitä piti äiti huolen.

– Tämä on niin hirveää, etten saa sanotuksikaan.

Äiti pillahti itkuun, ja Mariannekin istahti alas. Nyt ei oltu ihan tavanomaisten harmien äärellä, vaan oli kyse jostain vakavammasta.

– Ei kai isälle ole tapahtunut mitään?

– Isällekö, ei toki! äiti tuhahti. – Tuolla pihalla hän vaihtaa autoon öljyjä. Eikö sitäkään hommaa voi tehdä ajoissa, ihmettelin vain! Hän sanoi, ettei lähde ajamaan 200 kilometriä ennen kuin on tehnyt öljynvaihdon. Tiedäthän sinä, miten tarkka hän on autostaan ja siitä, että huollot tehdään tarkkaan sen mukaan, paljonko on tullut kilometrejä.

– Miksi isä lähtee ajamaan 200 kilometrin päähän? Marianne kysyi.

– Juurihan minä sanoin, vai enkö muka sanonut?

– Et sanonut. Sinä aloit itkeä ja sitten kerroit isän öljynvaihdesta.

– Vähemmstäkin menee sekaisin, eihän tämmöistä osannut ollenkaan odottaa. Tanjalla on syöpä.

– Mitä?

Marianne oli vähällä tipahtaa tuolilta. Miten äiti saattoi pamauttaa tuollaisen uutisen noin vain! Vaikka olisihan tämän kiertelystä ja kaartelusta pitänyt arvata, että jotain kauheaa oli tulossa.

– Syöpä, siis ihan oikea syöpäkö?

Mannapuuroa ja mansikkaa...

Satokausi on juuri alkanut Mariannen veljen mansikkatilalla, kun tämän vaimo sairastuu vakavasti. Marianne jättää oman purjehdusreissunsa väliin ja rientää veljensä avuksi, puolisonsa Leon vastustuksesta huolimatta.

Vaikka töitä on paljon, tila osoittautuu viihtyisäksi paikaksi ja Marianne huomaa nauttivansa maaseudun yksinkertaisesta päivärytmistä. Samaan aikaan mansikkamaalla viriää uusia ystävyksiä ja läheisen kartanon areä vanhus ottaa Mariannen tähtäimeensä. Onko Marianne tullut sittenkin jäädäkseen?

Kirjailija **Emma Rannan** romanttiset tarinat syntyvät neulomisen ja kirpputorilöytöjen bongailun lomassa. Häntä kiehtovat Suomen kesäiset pikkupaikkakunnat, vehreät metsät sekä vanhat hautausmaat.